Horváth Péter

Kutyaszótár

Cincili szerint a világ

F

fa

A fák az égig nőnek. Fölöttük már csak felhők és madarak vannak. A madarak a lombok közt fészkelnek. Úgy, mint verebek, galambok és varjú. Néha leszállnak a földre, de nem lehet megfogni őket, mert folyton fölrepülnek. A fák törzse a földön ér véget. Az a kan kutyák kedvence. A legszívesebben odapisilnek. A kicsik alulra, a gyökerekhez, a nagyobbak följebb. Innen lehet tudni, hogy mekkorák voltak. A fák árnyékot vetnek. Ez főleg akkor jó, ha nyáron nagy a meleg, mert az árnyék hűvösebb. Ezt melléknévfokozásnak hívják. Hűvös, hűvösebb és hideg. A fákat nem lehet fokozni, pedig sokféle. A fenyőfa szúrós. Azt nem szeretem.

falka

A mi Kisfalkánk három tagú. Hárman vagyunk benne. Apa, Anya, Kölyök. Apa hím, hetvenkét éves, Péternek hívják. Anya nőstény, ötvenhárom, Gabi a neve. Kölyök kétesztendős, Fügének hívják.

Én vagyok Füge.

Anya (Gabi) szokott még Cincilinek, Gyöngyömnek, Gyönyörűmnek és Bellának is hívni. Péter (Apa) általában a rendes nevemen szólít, de néha Kjútyának, Csucsunak vagy Csillagomnak becéz. Vannak kollégáim, akik a falkafőnökséget Gazdának nevezik. Én ezt nem szeretem. Ők nem a gazdáim, hanem a falkám felnőtt tagjai. Én is tag vagyok, egyébként nőstény, bár már nem egészen. Egészen nőstény az, aki kölyköt szülhet. Én nem tudok szülni. Igaz, Gabi se. Egyikünknek sincs már petesejtje. Nekem csak egy volt, neki tömérdek. Az egyikből lett is gyereke neki. Őt Eszternek hívják, huszonhárom éves, nőstény, okos és gyönyörű. De már nem lakik velünk, ezért ő csak a Nagyfalkánk tagja.

Gabinak már nincsen petesejtje, mert túl van rajta.

Ami az én első petesejtemet illeti, nyolc hónapos voltam, amikor megérett, és vérrel keveredve kijött belőlem. Gabiék azt mondták: tüzelek. Jó volt tüzelni. Olyan bolondos öröm, mintha szeretnéd az egész világot magadba ölelni. Megváltozott kicsit a szagom is. Ezt nagyon megérezték a kollégáim. Főleg a kanok. Folyton rám akartak mászni, de a főnökség

nem engedte nekik. (A Péter és a Gabi.) Még bugyit is kaptam tőlük. Úgy állt rajtam, mint tehénen a gatya. (Azt jelenti: rosszul.) Néha megpróbáltam lecincálni magamról a bugyit, de nem sikerült. Aztán, amikor már elmúlt a tüzelés, a gyönyörű doktorlány, akihez Péter elrángatott, addig cirógatott és becézett, amíg hagytam, hogy kicsit megszúrjon. Hogy azután mi történt, arra sajnos nem emlékszem, mert alighogy megéreztem a tűszúrás okozta bolhacsípésnyi kis kellemetlenséget, szinte azonnal elaludtam, noha előtte egyáltalán nem voltam álmos. Mire felébredtem, megéreztem, hogy már nekem se lehetnek kölykeim. Emiatt néha egy kicsit szomorú vagyok. De máskor vidám. Mert nagyon, de nagyon szeretek élni!

A legtöbben így vagyunk ezzel, bár sajnos nem mindenki.

Találkoztam már néhány olyan kollégával és emberrel is, akiken látszott, hogy nem szeretnek élni. Ezt valahogy érzem a szagukon is. Meg látszik is. Nem fénylik a szemük. Olyan tompán néznek, mintha nem látnának semmit. Vagy mintha éppen azt látnák. (A semmit.) Bár Péter szerint, ami nincs, azt nem lehet látni. Szerintem meg téved. Mert azok, akik nem szeretnek élni, igenis látnak valamit. Erre Péter megint azt mondaná, hogy a semmi az nem lehet valami. Hát ezen még majd gondolkodom kicsit.

Péter okos.

Író.

Ezért kértem, hogy ő írja le, amit mesélek neki.

A Nagyfalkánknak Eszter mellett vannak még tagjai. Ott van mindjárt Eszter szerelmese, Ábel. Ő egy óriási hím. Akkora, mint egy szekrényajtó, csak nagyobb. Sokat nevet, meg énekel is. Kedvelem, mert bohó, de tud komoly lenni. Meg amiért nagy.

Péter szerint a nagy jobb, mint a kicsi.

(Ezen is van még mit töprengeni.)

Aztán itt vannak még a Péter kölykei. Két kan és egy nőstény. A kanok felnőttek, András és Sándor a nevük, mindkettőjüknek van felesége, és vannak kölykeik. András felesége Orsi, a kölykeik Füles[1] és Tomi. Őket ritkán látom. Sanyi feleségét Sacikának hívják, az ő kölykeik Dóri (negyedikes) és Zsombi (elsős). Ő csak kétszer nagyobb, mint én.

Péter lányát Fruzsinának hívják. Vékony, szép és okos, elmúlt már harminc, sokat utazik és tanul.

A Nagyfalkai tagjai még:

[1] Megkértem Pétert, lábjegyzetben említse meg, hogy ezt az unokáját csak ő hívja Fülesnek, az igazi neve Samu.

Márti, Gabi édesanyja. Vele sokat találkozom nyáron, ha Szatymazon vagyunk.

Gabi nővére, Csiga. Ő egy igazi rendőr százados!

A kislánya, Hanna.

Más, asszem, nincs.

Összesen tehát – ha jól számolom – a Nagyfalkában tizenheten vagyunk.

Ó, hogy a macska rúgja meg! Nem jól számoltam! Kihagytam három falkatagot. (Talán nem véletlenül.)

Itt van még a Csilláék kutyája, a Ribizli. Ő nem teljesen kutya, vagyishogy... Kutya, persze, de olyan semmi kis valami, hogy átfér alattam, mert csak a szőre magas. Idősebb nálam, mégse tudott igazán megnőni. Szatymazon találkoztunk, tavaly. Ott a falkának kis nyári háza van, és óriási, de igazán hatalmas kertje, még erdő is van benne, ahova nekünk nem szabad bemenni a kullancsok miatt. Én nem tudom mi az, de Gabi azt mondja, megbetegszünk tőle, hogy bele is halhatunk. Azt se tudom, hogy mi, de nagyon félelmetes lehet, mert mikor beszöktünk mégis az erdőbe Ribizlivel, Gabi sírt, mikor előjöttünk, és mindkettőnket végigbogarászott, hogy hála a magasságos atyaúristennek, a kullancs nem talált meg minket.

Eleinte nem bírtuk egymást a Ribizlivel. Hogy én miért nem bírtam, az érthető, nem? Amúgy nem vagyok egy kirekesztő fajta, már csak azért sem, mert apámat sose ismertem, lehet, hogy fekete volt vagy sárga, a mamám meg olyan keverék, mint én lettem tőle, szóval a családomból senki nem fajtiszta. Hát mire vágnék fel, nem igaz? Péter szerint amúgy a falka többi tagja sem tiszta, mert a magyarokra az a jellemző (szerinte), hogy ezerév alatt addig keveredtek mindenféle néppel, amíg – jobb híján – magyarok lettek. Ezt nem egészen értem, talán nem is lehet, talán nem is így van. Úgyhogy végül elismerem, hogy Ribizli is kutya, csak másmilyen.

Egyébként tök jó fej.

A másik két falkatag már végképp csak póttag, vagy tiszteletbeli, mivelhogy ők nyulak. Igen. Két tapsifüles. A Csilláék nyuszijának Pille a neve. Ketrecben lakik és fekete. Nem tud ugatni. Némán néz minket, ahogy ott hasalunk a ketrece előtt. Azt hiszem, megennénk, ha kijönne.

A másik nyulat nem ismerem személyesen, ő a Sanyiéknál lakik, szintén ketrecben. Dóri és Zsombika néha kiengedik, és bújócskáznak vele. Úgy el tud bújni a szekrényük alatt, hogy csak a gyerekek mamája, Sacika találja meg. De hiába hívja, nem jön ki onnan egy istennek se. (Na, még azt se tudom, hogy mi, de majd kinyomozom. Semmit nem adok fel.)

A Dóriék nyula fölül Sanyi szokta elhúzni a szekrényt, hogy nyakoncsípje, és visszategye a ketrecbe.

Jó, hogy nem vagyok nyúl.

Füge vagyok, és ezt a szótárt íratom nektek.

Ami Péter szerint nem szótár, hanem lexikon, vagyis en-cik-lo-pé-dia. (Azt még szótagolva sem tudom kimondani. A lekszikon nem tetszik az iksz miatt, ezért szótár marad.)

fél

Vannak olyan szavak, amiknek két jelentésük is van. Ez is ilyen, a *fél*. Egyrészt azt jelenti, hogy valami nem egész, hanem csak *fél*, az egésznek pontosan a fele. Ilyen a tisztaság is, ami *fél* egészség. Pedig az nem is jó, hiszen a *fél* egészség másik fele beteg. Amúgy a tisztaság fontos. Mi nem mosakszunk annyit, mint a macskák vagy az emberek, de én minden nap tisztára nyalom a mind a négy mancsomat meg a hasam alját, hátul, hogy jó szagú legyen. Pétert és Gabit is szoktam tisztogatni, ha engedik. Leginkább a kezüket, ha lelóg, vagy ha simogatnak. A lábukat csak akkor, miután fürödtek, és kilépnek a kádból, hogy megtörülközzenek. Tudom, hogy olyankor tiszta már a lábuk, de még vizes. És annak a víznek, ott, a lábuk szárán, szuper íze van. Félig, mint a víznek, de félig a testük ízét érzem. És azt az ízt én nagyon szeretem.

Vagy mondjuk az is *fél*, az a *fél* alma, amit Péter ad uzsonnára nekem. Nem tudom, miért nem egészet ad, miért mindig csak felet. Én az egészet is fel tudnám falni *fél* pillanat alatt. De ő még azt a felet is gerezdekre vágja, és úgy teszi elém, a rózsaszín tálkámba, hogy lassan egyem. Ez, mondjuk a Gabi mániája, hogy lassan kell enni, minden falatot megrágva. Az alma másik felét Péter a hűtőszekrénybe zárja, és csak másnap adja oda. Az a hűtő amúgy tele van minden földi jóval. De hiába próbálom kinyitni, nem birok vele, pedig nincs kulcsra zárva.

Aztán még van a *fél*óra, ami pont a fele az egész órának. Az óra a hálószobában állt, Gabi fésülködőasztalán, a tükör előtt. Régen kinéztem már magamnak, hogy egyszer majd valamit csinálok azzal a műanyag vekkerrel, hogy ne reggel *fél* hétkor csörögjön, csak egészen hétkor, hadd aludjunk még egy felet.

Egy szerda délután, amikor nem voltak otthon, mert Péter ping-pongozni ment, Gabi pedig a barátnőjéhez, gondoltam, most elintézem. Az orrommal próbáltam levenni a polcról, hogy alaposan megvizsgálhassam, de ripityára tört, mert nem a szőnyegre, hanem a parkettára esett. Nagyon megijedtem. Ha Gabiék megjönnek, és meglátják, abból komoly

baj lesz, a végén még kiteszik a szűrömet, és kóbor leszek. Nem tudtam, mit tegyek, hogy ezt elkerüljem. Ilyenkor általában többször megrázom magam, hogy a gondolataim összerendeződjenek a fejemben, és megnyugodjak. Meg is nyugodtam, bár nem teljesen. Lehasaltam a törött alkatrészek elé, a padlóra, úgy néztem őket, hátha meghatódnak a hű tekintetemtől és szépen visszarendeződnek. De nem. Akkor egyenként betuszkoltam őket az ágy alá.

Nem is lett baj, amikor Gabiék este megjöttek. Még meg is dicsértek, amiért remekül őriztem a lakást, és nem pisiltem be. Aztán Gabival sétálni mentem. Utána vacsoráztunk, és sokáig néztük a tévét.

Másnap reggel arra riadtam, hogy pisilnem kell. A nap már besütött az ablakon, innen tudtam, hogy *fél* hét régen elmúlt, már *fél* nyolc is lehet. Ilyenkor szokott levinni pisilni a Péter. Mégse ébresztettem még fel, mert mindketten olyan édesen (vagy édesdeden?) aludtak, mint a tej. Halkan kétlábra álltam az ágy szélénél, mellső mancsaimat feltettem a lepedőre, pedig azt nem szabad. Úgy néztem sokáig őket a hűséges tekintetemmel.

Gabi ébredt fel először.

Ahogy kinyitotta a szemét, pont rám nézett.

– Hát te? – kérdezte. – Nem vagy lent?

Úgy gondoltam, jobb, ha nem felelek, csak mosolygok, és csóválom a farkam.

Erre a Péter is felébredt.

– Nem csörgött az óra? – kérdezte.

Gabi az éjjeliszekrényén lévő telefonjáért nyúlt.

– Te jóságos isten! – kiáltott. – Fél kilenc? Nekem kilencre a színházban kell lennem! – Ahogy kiugrott az ágyból, majdnem megrúgta a fejem. – Jaj, ne haragudj, Cincili, de rohannom kell. – Kiszaladt a fürdőszobába.

Péter felült.

– Hol a csörgőóra? – kérdezte.

– Én nem tudom – mondtam.

Nagy szaladgálás lett, kapkodás meg idegeskedés, én is összevissza rohangáltam. Péter nyugtatta a Gabit, pedig nem kellett volna, mert Gabi attól csak még ingerültebb lett, és szidta, amiért nem ébresztette fel időben, kávét se főzött, a boltba se ugrott le friss Kroaszanért, és még engem se vitt le, be fogok pisilni, biztos a szőnyegre, amit neki kell majd kipucolni rendesen, mert Péter ahhoz ügyetlen.

Na, elég az hozzá, hogy az óra darabjait csak este találták meg, mert az önjáró porszívó az ágy alatt nekiment, és elakadt benne. Azt a masinát sose szerettem. Összevissza vonulgat a lakásban, és hiába kérem, hogy

játsszon velem. Ha elé teszem a lábam, kikerüli. Ha újra elé teszem, akkor Gabi rám förmed, hogy ha tönkreteszem azt a méregdrága gépet, hátra köti a sarkamat, és akkor nézhetek. Ennek, mondjuk, nincs sok értelme, mert a sarkam amúgy is hátul van, és persze, hogy nézhetek, hiszen van szemem. De tudom, hogy mérges, mert csak akkor mond olyasmit, aminek nincs értelme.

Az az átkozott porszívó most az ágy alatt berregett:

– Áj níd help! Áj níd help!

Péter bújt be érte.

– Gabi! – kiáltott. – Gyere csak!

– Mi van?

– Nem fogod elhinni! Ezt nézd meg! – Kikapcsolta a porszívót, és kisöpörte az ágy alól az óra darabjait. – Hát ezért nem ébresztett!

– Hogy került oda? – kérdezte Gabi, de olyan szigorúan, mint a vizsgálóbírók a tévében.

– Honnan tudjam? – kérdezett vissza a Péter.

Én jobbnak láttam, ha csöndben elhúzom a csíkot.

Kisomfordáltam az előszobába. Onnan hallottam, hogy Gabi egész mézesmázosan szól Péterhez.

– Nézd szívem – dúdolta, mintha énekelne –, nem számít, ha véletlenül leverted azt az átkozott vekkert, de nagyon nem szép, hogy nem vallod be.

– Mit nem vallok be?!

– Talán nekimentél a hasaddal, és nem vetted észre, csak, amikor már eltörted.

– Nem én törtem el!

Nem szeretem, ha veszekszenek, és mindkettőjüknek rossz kedve lesz. Péter olyankor csúnyán beszél, Gabi meg sír, vagy kegyetlenül hallgat. Nem akartam hallani se a durva szókat, se a sírást, se a kegyetlen csöndet, ezért kilopakodtam a konyhába, és az asztal alá bújtam.

Jó pár perc eltelt, mire utánam jöttek.

– Hol vagy, te átok? – kérdezte Péter. – Tudom, hogy hallasz! Füge!

Lapítottam, mintha nem is volna nevem.

– Cincili! – hívott Gabi is, a kedvenc becenevemen.

Erre már muszáj volt előkecmeregtem. Megálltam előttük, behúztam a farkam, lesunytam a fejem. Gabi leguggolt elém, az orrom elé tette az óra törött darabjait.

– Te csináltad ezt? – kérdezte.

Mit volt mit tenni, kicsit bólintottam.

Erre Péter is leguggolt.

– De miért, te átok? – kérdezte.

– A *fél* miatt – mondtam. – Hogy egész legyen.

– Mi legyen egész? – kérdezte, mert akkor már értett néhány kutyaszót.

– Az idő – mondtam. – Az óra. Hogy aludjatok többet.

Azt hittem, az orromra koppint, vagy még rosszabbat tesz.

De megsimogatta a fejem.

– Most mit vakarászod? – kérdezte Gabi. – Így sose érti meg, hogy rosszat tett, ha ráadásul még becézgeted! Ma nem kap vacsorát.

Halálra rémültem.

– Hogy mit nem kapok?!!! – kérdeztem.

– Tessék. Még meg is ugat! Rossz kutya! Menj innen!

Visszahúzódtam volna az asztal alá, de Péter nem engedett.

– Kérj bocsánatot tőle! – súgta a fülembe.

– Bo-bo-bocsánat – dadogtam.

– Hallod? – ragyogott Péter.

De Gabi már nem volt ott. Az előszobából szólt vissza.

– Ti aztán megéritek a pénzeteket! Az egyik tizenkilenc, a másik egy híján húsz!

– Az ugyanannyi, nem? – kérdeztem Pétert.

– Ne légy szemtelen a királynővel! – súgta. – Tudod, hogy az nála olaj a tűzre.

Ezt nem értettem, ezért befúrtam a fejem az ölébe.

– Jól van! – vakarta a hátam. – De máskor ne csinálj az egészből felet.

A másik *fél*, az meg a félelem szónak a rövidebbik fele. Én nem szoktam félni, de gyakran megijedek. A hangos zajtól, például. Vagy ha valami váratlan, hirtelen. Félig bátor vagyok, félig nem egészen. Ebben a nem egészeben van az is, hogy néha mégis félek. Főleg néha mindig, ha mindketten elmennek hazulról, és egyedül hagynak. Nem a szellemektől félek, akik ilyenkor kijönnek a falból, hogy lakásban kóricáljanak. Jól ismerem őket. Tudom, hogy már félig se élnek, mégis visszajárnak.

Az első, akivel találkoztam, Pici néni volt, a lakásunk előző gazdája, aki itt halt meg régen az Eszter szobájában, amikor még az övé volt a szoba. (A Pici nénié, úgy értem.) Aprócska, vékony öregasszony. Fehér hálóingben lépett ki a falból. Először alig vettem észre, mert nem volt semmi szaga, hangot se adott ki, nem is lépkedett, hanem a padló fölött suhant az ablakhoz. Azt hittem, hogy nyitva maradt az ablak, és a szél lebegteti a fehér függönyünket. Aztán láttam, hogy nem a függöny lebeg, hanem egy néni az.

– Hát te hogy jöttél be ide? – ugattam.

Kicsit meglepődött.

– Azt hittem, nincs itthon senki.

– De van! – mondtam. – Én itthon vagyok!

– Én is – felelte.

– Akkor hogy lehet, hogy még soha nem láttalak?

– Mert már rég meghaltam. Mikor is? Várjunk csak... A Gabika még a negyediken lakott, de néha lejött hozzám beszélgetni... Te jóságos ég! Annak már több, mint húsz éve! Milyen év is van most?

– Jó – mondtam. – Jó év van.

Elmosolyodott.

– Ennek igazán örülök, te kutya.

– Van nevem is – gondoltam.

– Igen? – kérdezte. – És hogy hívnak?

Fölállt a szőr a hátamon.

– Ez meg hogy csináltad? – hátráltam előle. – Egy szót se szóltam, csak gondoltam. És te mégis...

– Igen – bólintott. – Meghallottam.

– Mit, ami nem is volt?

– Ami nincs, az is van – felelte.

– Nem tudom – mondtam. – Ezen még nem gondolkodtam.

– Pedig jó kutya vagy, látom a szemeden. Én Pici néni vagyok. A Gabika hívott így. Na, gyere, üljünk le ide, a kanapétokra.

Ő helyet foglalt, én nem mentem oda.

– Nem kell félni tőlem – mondta. – Csak szellem vagyok.

– Ezen nem tudok nevetni – válaszoltam.

– Miért kéne nevetned?

– Péter is szellemes, de amiket ő mond, az sokszor mulatságos.

– Én nem szellemes vagyok, hanem szellem. A testem se igazi, hála istennek.

– Miért jó az?

– Mert nem fáj. Amíg igazi voltam, főleg az utolsó években, mindenem sajgott. Gyakran elszédültem, és nem kaptam levegőt. Most már nem fáj semmim, soha nem szédelgek, és nem kell levegőt vennem.

Na, gondoltam, ezt azért közelebbről is megnézem. Felugrottam a kanapéra, de kicsit elvétettem az irányt, pont az ölébe huppantam volna, de nem volt öle. Nem volt ott semmi, ahol ült, pedig úgy látszott, mintha.

– Nahát! – ámultam. – Úgy van, ahogy mondtad. Ami nincs, az is van. Vagy fordítva?

– Nem csak jó, de okos is vagy, kutya.

– Fügének hívnak – feleltem, és kitolattam a nemlétező öléből.

Én őt bámultam, hogy lélegzik-e. Ő a szobát nézte.

– Megengeded, hogy egy kicsit körbesétáljak?

– Jó – mondtam –, de ne nyúlj semmihez, mert ha eltörsz, mondjuk egy poharat, akkor a Gabiék azt hiszik majd, hogy én voltam.

– De hisz nincs igazi kezem, nem tudok eltörni semmit se. Nézd csak meg! – Azzal hopp, egész fürgén felpattant mellőlem, és keresztül vitorlázott az állólámpánkon, anélkül, hogy feldöntötte volna.

– Hű! – vigyorogtam. – Ez jó! Én is megpróbálom!

De megint elvétettem az irányt, és a lámpa helyett a kis kovácsoltvas asztalkának repültem. Muszáj volt háromszor is megráznom magam, hogy helyrezökkenjek. Addigra a néni már a konyhában lebegett.

– Nahát! Még megvan a régi sparheltem! A Gabika nem bontatta le?

– Mert tetszik neki – mondtam. – Nem főz rajta, de ott a kenyértartó, a két kávéfőzőgép, meg a mikrosütő.

– Miért van nektek két kávégépetek? – kérdezte.

– Jaj, az úgy volt, tetszik tudni...

– Majd elmondod máskor, most már ideje mennem.

– Hova? – érdeklődtem.

– Vissza, a többi szellemhez.

– Hát többen is vagytok?

– Uhum.

– Mennyien?

– Mint égen a csillag – mondta, és úgy eltűnt, mintha ott se lett volna.

Alig vártam, hogy Gabiék hazajöjjenek.

Péter érkezett elsőnek.

– Szia, Füge! Mizujs? Minden rendben? Nem féltél, ugye?

– Nem! – vakkantottam. – Pedig itt volt!

– Ki volt itt?

– Egy Pici néni.

– Milyen pici néni?

– Aki nem szellemes, hanem direkt szellem.

– Jaj, gyönyörűségem! Egy kutya ne beszéljen szamárságokat!

Kicsit megsértődtem. Nem segítettem neki levenni a cipőjét, ahogy szoktam, hanem bevonultam a hálószobába.

– Jól van, ne húzd fel az orrod! – Utánam jött. – Tudom, hogy okos vagy, Olyasmit is meglátsz, amit én nem, sok mindent megérzel, és a szaglásod ezerszer jobb, mint az enyém...

– Tízezerszer!

– Jó, akkor tízezerszer. Lehet. De szellemek nincsenek.

Nem vitatkoztam vele.

De Gabinak is elmondtam, amikor hazajött. Ne neki lassan kellett, mert ő még nem érti jól minden szavamat.

Csodák csodája, most egyből megértett.

– A Pici néni? – ragyogott. – És hogy van?

– Jól, csak átlátszó lett, viszont nem fáj semmije, nem szédül, és nem kell levegőt vennie.

– Szuper! – mondta Gabi. – De erről ne beszélj Péternek.

Na, de térjünk vissza a félelemhez. Amikor először hagytak egyedül itthon, nem féltem – rettegtem. Rettegni úgy kell, hogy minden ízed remeg, és hiába rázod meg magad újra és újra, nem rendeződnek a dolgok a fejedben, és egyáltalán nem nyugszol meg. Arra gondoltam, hogy soha többé nem látom őket. Szégyen ide vagy oda, sírtam és vinnyogtam. Többször bepisiltem, pedig akkorra már amúgy szobatiszta voltam, mert elmúltam *fél* éves. Hiába tudtam, hogy elmentek, többször körbe vágtattam a lakást, hátha csak valahogy elbújtak előlem. De nem voltak sehol. Lefeküdtem akkor a kulcsos ajtó elé az előszobában, és olyan erősen néztem az ajtót, ahogy csak bírtam, hogy kitáruljon, és én utánuk rohanjak. De nem nyílt ki, én meg elaludtam.

Arra ébredtem, hogy közelednek. Izgalmamban körbenyargaltam az előszobát, aztán leültem a kulcsos ajtó elé, úgy, ahogy egy jólnevelt kutyának ülni kell. A két mellső lábam nyújtva, mancsok egymás mellett, párhuzamosan, mellkas domborítva, fel a fejjel. Ja, és behúzni a farkat. Nagyon szépen ültem, hogy örüljenek, ha meglátnak, és megdicsérjenek.

De nem történt semmi. Nem jöttek meg. Pedig egyre jobban tudtam, hogy közelednek. Nem mintha éreztem volna a szagukat, mert nem éreztem. De valahogy mégis tudtam, hogy már a közelben vannak. A torkomban dobogott a szívem. És akkor végre megszólalt a kaputelefon csengője. Nem úgy szólt, mint amikor egy idegen megnyomja odalent, és itt fel kell venni, hogy ki az és mit akar, aztán meg kell nyomni az egyik telefongombot, hogy kinyíljon neki a kapu odalent. A fönti kaputelefon most nem hosszan csörgött, csak pittyeget egyet, mint amikor hazajövünk a sétából, és a lenti telefonba beütik a kódot, amit csak ők tudnak, és akkor kinyílik a kapu, anélkül, hogy bárki megnyomná idefent. A pittyegésből már biztosan tudtam, hogy ők azok, és mindjárt feljönnek a lifttel. Nagyot kattan a lift, amikor felér a harmadikra. Végre kattant. Egyszerűen képtelen voltam ülve maradni. Az ajtóhoz ugrottam, és amikor nyílni kezdett végre, hopp, át a résen! A küszöbön akkorát ugrottam, mint egy gazella a

tévében. Először Pétert csókoltam össze, aztán a Gabit, aztán megint a Pétert és megint a Gabit.

– Jól van, jól van! Itt vagyunk! Nyugodj meg!

De én nem nyugodtam. Háromszor körberohantam az előszobát, közben kétszer is nekimentem a falnak. Aztán leguggoltam és pisiltem, pisiltem, pisiltem.

Gabi nevetve szaladt a konyhába a papírtörlőért meg a fertőtlenítő spréért, amivel lefújta a szőnyeget, és dörgölni kezdte.

– Ezt igazán nem kellett volna – mondta, de kedvesen, pedig azelőtt mindig összeszidott, ha véletlenül a lakásban pisiltem. – Jól van – mondta –, nem haragszom.

És akkor Péter, aki már levetette a kabátját és papucsba bújt, azt mondta:

– Itt is van egy, szívem!

– Micsoda?

– Tócsa.

– Milyen tócsa?

– Sárga.

– Jaj, Cincili! – Még mindig kedves volt a hangja a Gabinak, csak sóhajtott egyet, ahogy felállt, és közelebb lépett a tócsához, amit az asztal mellett hagytam. – Jaj, Cincili, hát ennyire hiányoztunk neked?

– Ennyire – mondtam. – Sőt, háromszor is jobban!

– Nem értem, mit ugatsz.

– Én azt hiszem, igen – somolygott a Péter, és a nagyszoba felé indult.

– Ehhez nem elég a papírtörlő, szívem! – szólt rá Gabi. – Hozd a rongyot meg a vödröt!

– Hol van? – kérdezte Péter.

– A helyén.

– Jó, de hol a helye?

– Ahol mindig is volt.

Péter a fürdőszoba felé lépett.

– Nem ott! – szólt rá Gabi. – A kamrában!

– Ja igen, tényleg! – Péter hozta a vödröt és a felmosórongyot.

– Jaj, ne így, édesem, engedj bele vizet! De a rongyot azt add ide!

Gabi felitatta a ronggyal, amit kellett, Péter hozta a vizet, Gabi kétszer is kicsavarta bele a rongyot, ki is öblítette, aztán a felmosott padlót befújta a sprével. Péter addig bement a nappali szobába, onnan szólt ki.

– Itt is van egy!

– Micsoda?

– És még kettőt találtam.

– Csak nem a nagyszőnyegen, amit a Déditől kaptam?

Tudtam, hogy nem jó lesz a vége. Beoldalogtam a konyhába, az asztal alá. Gabi jött ki értem, egy negyedóra múlva.

– Füge!

Úgy tettem, mintha aludnék.

– Gyere ide!

Előbújtam, de mintha csak véletlenül tenném. Gabi a küszöbön állt, én a hűtőszekrény felé vonaglottam.

– Azt mondtam, ide!

Mit volt mit tenni, muszáj volt mennem. Gabi tudta, hogy már majdnem minden szavát értem. Ők még nem mindig értették az én szavaimat.

– Nem tehetek róla – mondtam.

– Nem morog! Idejön! Úgy. Ül.

Leültem.

Leguggolt elém, megfogta az állam.

– Idefigyelj, Bella!

Ez jó jel volt. Bellának akkor szokott hívni, ha nevet azon, ahogy vonulok, és vonagolva ringatom a seggem.

– Öt piszkodat kellett eltűntetnem. Ötöt! Érted?

A számokkal még nem voltam teljesen tisztában, de tudtam, mire céloz.

– Ígérd meg, hogy máskor nem csinálsz ilyet!

– Jó – mondtam –, de akkor te is ígérd meg, hogy nem hagytok egyedül többet.

– Figyelj rám, Cincili! Te már nagy kutya vagy, és a nagy kutyák egyedül se félnek. Vagy ha félnek is néha, nem pisilik össze az egész lakást. Van, hogy mindkettőnknek el kell mennünk, és ez később is így lesz. De mindig hazajövünk. Te meg vigyázol addig a lakásra. Érted?

– Még nem vagyok nagy – mondtam. – Csak *fél* éves vagyok. *Fél!* Érted?

Erre megpuszilta a fejem búbját.

– Jól van. Kapsz egy nyuszifület.

De csak felet adott.

Egy *fél* fület.